

have 22, som mere eller mindre ville staa op og være lige saa haarde imod Folkethingets Flertal som Regjeringen, — det er ikke det, jeg mener — jeg vil nødig tage de Herrer til Indtægt, paa ingen Maade, det vilde jeg staa mig stet ved, (Modsigelse). Naar et æret Medlem siger: „Na nei, saa vil jeg sige, at jeg vil gjerne gjøre en Indrømmelse, en Undtagelse.“ Er der i dette „Na nei!“ en Tilslutning til vor Politikk, skal jeg forsaavidt tage mine Ord tilbage. (Afbrydelse). Jeg veed ikke, fra hvem dette „Na nei!“ kom. Saaledes staa de, de ere ingenlunde varme Tilhængere af Ministeriet, tvertimod, de se i Birkeligheden efter hele deres Stilling hellere Ministeriets Hæl end dets Taa, men at mande sig op til en selvstændig Beslutning, som kunde fremkalde en Forandring, det er for meget forlangt. Dels udsætter man sig maasse for at offre visse Bihensyn, det er Et, men det Vigtigere er, at man ikke er ganske sikker paa Situationen, thi der er ikke Tvivl om, at det skete, hvis man var sikker paa Situationen bag-efter. Altsaa staaer det i Befolkningen saaledes med Hensyn til den politiske Situation. Under disse Forhold har Ministeriet dog ment, at det skulde fortsætte. Jeg maa gjentage, at det kunde Ministeriet jo gjøre vedblivende i den Vildfarelse, at det var absolut nødvendigt for Landet, at Enkelte, at dette lille Mindretal bliver ved at regjere over os Allesammen, naar det havde noget Haab om, at denne dets seile Opfattelse kunde gennemføres, men dette Haab maa utvivlsomt knytte sig til en Forandring af dette Folkething, ikke paa Valgtribunerne, det er jo gjentagende forsøgt, men her under Arbeidet, og dette vil jo ogsaa Ministeriet kunne, dersom det havde Ret i, at dette Flertal levede i en Slags Drøm, hvad der jo er nævnt her under Forhandlingen, eller paa en Slags Hovveren over Valgdagsfejren, i en Valgdagsrus, som snart vil dunste bort; ja, saa maatte der kunne ske en Forandring i dette Folkething, uden at man behøvede at sende det ud for tredje Gang paa Valgtribunerne, thi det vilde jo ikke hjælpe Noget. Jeg indtager ikke den Stilling, som Somme af tendentjose Hensigter have villet tillægge mig, at tale paa Flertallets Vegne, jeg er kun Ordfører for Ændringsforslagstillerne, og det er en let Opgave, thi disse Ændringsforslag ere saa fornuftige, at de tale for sig selv. Mine Betragtninger ere kun knyttede dertil som Medlem af Thinget, paa mine egne Vegne. Jeg har den Opfattelse, at det ikke er saaledes at omvende dette Folkething, thi man har ogsaa i saa Henseende Erfaring for, hvad Løn det giver at omvende sig, det vil sige at være mere godmodig, end man burde være, det giver ikke noget som helst Udbytte hverken for Land eller for Folk. Det har ogsaa haat den Glæde, at aldrig nogensinde, ikke tilnærmelsesvis siden 1849, er Folket med større Mlor eller i større Tal gaaet til Valgene for at

værne om sin Frihed gennem Folkethinget som den 26de Juli, og aldrig har vist en Jølelse i Folket været saa levende som den, at den Politik, som den ærede Regjering og dens Venner have ført og i dette Dieblit føre mod Folkets Repræsentanter, faktisk er en Trusel baade mod Bevilningsretten og den almindelige Valgret. Derfor tror jeg ikke, at det vil kunne nytte at bygge paa Forventninger, der delvis kunne være effektuerede i tidligere, svundne Tider, men som utvivlsomt ikke ville kunne effektueres nu paa Grund af de mange forandrede Forhold og ogsaa paa Grund af den Erfaring, som man tidligere har høstet. Det er mit Skjøn over Folkethinget ogsaa paa Grund af mit Kjenndskab til Befolkningen, uden at jeg vil give det ud for at være fuldstændig korrekt, det skal Folkethinget selv vise. Saaledes er Situationen altsaa, og jeg kan ikke begribe, hvorledes det kan forsvares overfor vort Fædreland at fortsætte med denne Situation; vi saae imidlertid at se. Vi have imidlertid en speciel Opgave at udføre, og det er Afstemningen over denne Finanslov. Den høitærede Conseilspræsident har sagt, at han satte overordentlig Pris paa at faae en Finanslov, han syntes at sukke efter dette Udbytte af Forhandlingerne, han opgiver ikke Haabet om, at det skal lykkes ham at faae den. Jeg opfatter denne Udtalelse af den ærede Conseilspræsident saaledes, at han ikke blot ikke vil fremsætte noget Forslag til Ændringer i denne Finanslov, der antages at skulle blive vedtagen af Folkethinget, men at han endogsaa vil modsætte sig, at Ændringsforslag komme ind paa et senere Stadium, hvis de fra anden Side stilles. Hvis ikke begge Dele blive Tilfældet, saa anser jeg det for at være mere eller mindre Talemaader, rhetoriske Bendinger, naar den høitærede Minister taler om sit Haab om at faae en endelig Finanslov, ja, endogsaa sukker derefter. Men paa den anden Side siger jeg, at jo varmere og inderligere den ærede Minister modsætter sig dette og lægger hele sin og hele Ministeriets Indflydelse i Bøgestaaen for ikke at faae Forandring i denne Finanslov, jo mere vil jeg tro paa, at Jølelsen er for Mlor tilkæde hos Faktorerne for at faae en endelig Finanslov. Nu forekommer det mig, at mine ærede Kolleger her paa høire Side i Thinget kunne hjælpe den høitærede Conseilspræsident i denne alvorlige Opgave, han har, at faae en endelig Finanslov vedtagen. Der er ingen Tvivl hos mig om, undtagen jeg fra Noget skulde høre det Modsatte, at, naar de Herrer nu stemme for denne Finanslov, og det antager jeg, at de ville gjøre, mene de dermed det, at, selv om deres Ønsker ikke ere blevne tilfredsstillende paa forskjellige Punkter, i hvilken Henseende Enhver jo har sin Ret, foretrakke de ubetinget den nu snart af Folkethinget vedtagne Finanslov for ingen, for en Forsættelse af den midlertidige Finanslov.